

VESZELKA ATTILA

Hagyd, Catullus

Hagyd, Catullus, Lesbia messze jár, őt
visszavárnunk ostoba férfiónzés.
Szolgalelkűvé ne alázza Caiust
asszonyi fortély.

Hogy mulatnak, nézd, Aurélius, s a
szájba fúrt ringyó Furius, gunyolva
kínodat. Jöjj hát, s vigadozz velünk, mint
régi barátunk.

Lyd dalok s színbor melegítse szívünk,
s gyöngy fogú lánykák kacagása leljen
végre lelkedben puha fészket, és Cal-
vusra ne fújtass.

Majd kemény s vad verseket írsz megint, míg
áldozunk bőszen Dionysos oltá-
rán, barátocskám, szerelemre készen,
mámoros aggyal,

s Róma mocskát újra aranyra váltod.
Rajta, öltsd hát fel köpenyed, s kövess most,
míg a ceasar horkol. Irány a csapszék
és a hetérák.

Epistola Pannonica

Én, Marcus Aurélius imperator, fia Marcus
Vérus praetornak, Pius Antoninust jog
s isteneink végzése szerint trónján követő sarj,
minden római választott ura, római Caesar,
diktálom mindezt Aquincumtól napi járó-
földre, fiamnak, Commódusnak, vészteni órán,
tábort vervén mind a cohorsokkal limesénél
felső Pannoniának, Carnuntum közelében.
Barbár északi törzsek, kvádok, szarmata, germán
hordák, partus csordák – Orkus mélyeinek korcs
lelkei – törnek ránk e provincia végei mentén
oly számban, mit az emberi ész felfogni se képes,
s fegyvereinktől bármint hulljanak is – sokasodnak.
Most csend van, de erőtlenségünk csepp jele kell tán,
s Plútó szörnyszüleményei mind ide rajzanak ismét.
Fénylő arcát Mars – ki megannyi csaták sűrűjében
pajzsát óvón vonta elénk – elfordítani látszék.
Kór pusztít sorainkban, dögvész sújtja a tábort,
százával vesznek harcedzett légionisták,
Nox zord árnyai közt, titkon földeljük el őket.
Ismersz jól: nem a félelem adta a számba e szókat.
Róma jövője a tét, a halál oldás s születés, nem
borzaszt, természetből műve az őselemeknek.
Mindezt vidd a szenátus színe elé, ha a sorsom
úgy alakulnék tán Jupiter szigorú keze által,
s ékítsd fődet arany laurussal, mit se habozzál.
Légy jó császár. Légy szirtfok, mit a tengeri ár zúz,
s büszkén helytáll mégis a hullámvész közepette.
Elmélkedj mindenkor, zsarnok, szolgál ne légy, csak
tedd kötelességed, s élj együtt isteneinkkel.

Vale

Néhány kései csér

Lassan hullt a sötét, s feltűntek a mélyben a fények.

Óriás tankerek és halbúzó lélek-
vesztők ringtak Konstanca komorló vizein lenn,
az öböl mélyén, s odakint, hol a nyílt víz lé-

legzett lustán és távolba veszőn. Kéjjel kor-
tyolgattam az olcsó sört a terasz hűvös,
elmúlásszagu, mélykék esteli csendjén. Rothadt
kagylók és meduzák szaga szállt fel a partról,

s összevegyült oleander cserjék füledt párá-
jával. Néhány kései csér szárnyalt még
lomhán visszafelé úszva a sós tengeri szél épp
ébredező áramlatain, s mintegy jela-

dásként, érkeztekre kigyúltak körben a lámpák.
Lentről a bárból felsírt egy jazz-zenekar.
Halk, fojtott piszton szirupos dallama kúszott kí-
gyóként tekeregve a sétány fái közé,

s eltűnt Naso szobra felé, honnan a részeg kur-
vák s matrózok röhögését hallani vél-
tem, hol még az a bronz úgy várja a cézár levelét.
Férfi, ki boldog vagy, jaj, sose jöjj el ide!